

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Secretariaat: Buitenrustplein 21, Voorburg, Tel. 728315 - Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Groep I,
6 september 1959.

Goedenmorgen, vrienden.

Zo beginnen wij dan dit jaar weer onze reeks van zondagmorgens. De wijze van werken is ietwat veranderd. Dat neemt natuurlijk niet weg, dat wij toch zullen proberen om iets van een samenhang te vinden in de dingen.

In alle religieuze gebruiken, in alle filosofie, de esoterie en zelfs in het occultisme, vinden wij een voortdurend pogen een inhoud aan het leven te geven, door te definiëren op welke wijze de relatie tussen de mens en de cosmos bestaat. En deze verhouding tussen mens en cosmos zal ongetwijfeld ook uw belangstelling hebben. Wij zijn aan de ene kant klein. Of we nu geest zijn of mens, wij behoren tot dat kleine wat niet meetelt in de wereld der sterren. En wij zijn te groot en te onbegrijpelijk om de micro-cosmos te kunnen omvatten en te kunnen begrijpen. Wij noemen dan de band tussen ons en het grote "het geloof". Het kleine, ach, daarover denken wij eigenlijk niet eens na. Maar als wij spreken van geloof, dan moet dit geloof ons - ook al zeggen wij dit niet - toch ook in verbinding brengen met die kleine wereld, die micro-cosmos, waarin de kleinste delen zich gedragen als planeten en zonnen, terwijl ze voor ons onzichtbaar zijn door hun kleinheid.

Mijn eerste poging zal dan ook zijn een ontleden van hetgeen men geloof noemt. En nu wilde ik niet beginnen met de bekende doodoeners als "geloof is een gave Gods", "geloof is een innerlijke zekerheid" en wat daar bij hoort. Ik wil uitgaan van het standpunt, dat geloof een directe relatie heeft met andere werelden en in zichzelf - wat wij geloof noemen - slechts verschijnsel is van een kracht, die te allen tijde bestaat.

Als wij werkelijk geloven, kunnen wij wonderen doen. Wij zien genezingen door geloof. Wij zien dat bij een intens geloof toestanden van verrukking optreden, levitatie en andere verschijnselen. Nu mogen deze ons - vooral als wij in de stof leven - als onstoffelijk en wonderlijk voorkomen, maar er moet toch sprake zijn van een zekere kracht. Als iemand in overgave aan het Goddelijke leviteert, dan moet er iets zijn wat hem opheft, hem bevrijdt van krachten, die normalerwijze gelden. Wanneer een zieke genezen wordt door het geloof, dan moet er iets werkzaam zijn. Dan is dat niet alleen maar een vaststelling; het betekent een reorganisatie van weefsels, het betekent het vervangen van een fout en dus zelfs het kennen van fouten.

Misschien dat het u niet zo vreemd in de oren klinkt na dit alles, wanneer ik stel, dat geloof in feite het masker is van een eeuwige kracht, een kracht die zowel materiëel als geestelijk kan bestaan. Wij zouden het zo

kunnen uitdrukken. Ons geloof = x. Wij weten niet precies wat wij met x kunnen doen, maar wij weten wel dat bepaalde verschijnselen mogelijk zijn; wij weten verder dat een vaststelbaar eigen bewogen-zijn, een emotie, daar deel aan heeft. Dan kunnen wij dus zeggen x = emotie, beroering van ons hele wezen - al wat we hebben, alle voertuigen - plus verschijnsel. En dan komt x, eigenaardig genoeg, naar voren als een werking die op verscheidene vlakken gelijktijdig plaatsvindt. Dit is wel het meest typische. Wij hebben hier niet te maken met een doodgewoon iets dat wij kunnen omschrijven als een ectoplasma b.v., iets dat wij kunnen hanteren als materie. Het is ook geen abstractie. Het heeft van al deze dingen iets. Ik kom dan tot de conclusie, dat geloof in feite niet is een op zichzelf staande waarde, maar een samenwerken van verschillende waarden, die elk voor zich tot een andere groot-orde van trilling behoren. Wel ingewikkeld geloof ik, hè?

We weten dat we bepaalde chemische stoffen naast elkaar kunnen leggen, zonder dat dit enige reactie tot gevolg heeft. Nu brengen we een andere stof erbij. Een stof, die op zichzelf onberoerd blijft en plotseling begint de chemische reactie. Wij krijgen allerhand verschijnselen, er ontstaan gassen, er ontstaat hitte, er ontstaat een totaal nieuwe stof misschien. Zo is dat in de natuur.

Nu liggen - voor zover ik dat kan nagaan - in de cosmos een groot aantal verschillende krachten bij elkaar. Die krachten zijn steeds weer inhaerent aan de materie-vorm, dus bestaansvormen, die in die werelden voorkomen. Zo kunnen we dus zeggen dat de energie van deze wereld is "kracht van beweging". Alle materie is kracht van beweging, gevangen in besloten banen. Het is dus logisch te zeggen, dat wij hier te maken hebben met een bepaalde soort van energie.

Maar gaan we nu b.v. naar de astrale wereld, dan vinden we geen kracht van beweging meer. Beweging bestaat er wel, maar ze is niet noodzakelijk, integendeel, daar vinden we juist een fixatie en wel van een veld, een veld-fixatie, zodat we daar te maken hebben met een veld-kracht. Dan gaan we nog een stap verder - ik wil niet verder gaan dan het mentale - en dan vinden we hier wederom een conceptvorm, d.w.z. een vormkracht, een bewustzijnskracht, een matrix. Als ik nu die matrix samenbreng met de veld-kracht en deze gezamenlijk in contact breng met de bewegingsenergie van de wereld, gebeurt er niets, dan blijft alles bestaan zoals het is. Maar nu neem ik de mens. Ik stel de mens hier tussenin en ik breng in deze mens een toestand teweeg, die wij noemen bewogenheid of emotie. In deze mens beroeren nu plotseling de drie velden elkaar en uit de drie velden kunnen allerhand werkingen en uitwisselingen plaatsvinden. Deze worden dan gericht volgens het emotioneel kwantum, dat de mens heeft kunnen opbrengen.

Ingewikkeld, ja, dat wel. Maar aan de andere kant misschien toch wel noodzakelijk om te begrijpen. Het is zo gemakkelijk om te zeggen: Geloof nu maar in de geest en dan komt het voor elkaar; geloof nu maar in God en alle dingen worden je gegeven. Maar als je geen hoe en waarom weet, als er geen rede achter ligt, dan wordt het zo moeilijk die dingen te hanteren, bewust te hanteren. En wij zullen toch het geloof werkelijk moeten hanteren, omdat er geen enkele andere manier bestaat om ons te ontworstelen aan onze eigen wereld. Zolang u in uw eigen wereld bestaat, wordt u gedreven door de krachten van die wereld. De kwaliteiten, die u werkelijk hebt gekregen, bepalen hoe u geneigd bent. Het milieu, waarin u geboren bent, bepaalt de middelen die u zult bezitten om u in de wereld te bewegen en dus uw neiging te vervullen en de wereldtoestand zelve bepaalt met welke mogelijkheden u kunt rekenen in die verwerkelijking. Maar verder komt u niet, want de neiging bepaalt de wijze van verwerkelijking en de wijze van verwerkelijking bepaalt weer de resultaten. U bent dan zo gebonden.

Ik weet het, de mens heeft een vrije wil en hij wil heel graag erover gaan redeneren, hoe goed het nu toch is dat hij zelf kan kiezen. Of pre-

cies het tegenovergestelde, hij begint te vertellen dat God de enige Wil is en dat alles voorbeschikt is.

Het is geen van beide zo. Wij moeten goed begrijpen dat wij pas meester kunnen zijn van de omstandigheden en werkelijk onze eigen wil vervullen, wanneer wij niet alleen meer werken met de waarde van één wereld, maar met de resultante die uit de waarden van vele werelden is ontstaan. Om het heel eenvoudig duidelijk te maken: Er ligt een steen voor de ingang van een hol, waarin u bent opgesloten. Als u probeert alleen die steen opzij te zetten, dan gaat dat niet. Wanneer u uzelf in drie personen zou kunnen delen, dan zou u de mankracht van drie mensen hebben en dan zou het u misschien gelukken, die steen weg te wentelen en zo de vrije lucht weer in te treden. Wanneer wij geloven, doen wij eigenlijk niet anders dan dat. Wij vermenigvuldigen de krachten, waarmee wij werken en wat meer is: wij doen ze samenwerken. Want niet elke kracht reageert op dezelfde manier. In ons hol zal onze eerste poging zijn: duwen. Maar wanneer er een tweede kracht bijkomt, kan hij b.v. een hefboom zoeken en trachten dus te lichten en een derde kan dan nog een breekijzer of een stut opzij inzetten en tevens terzijde weg wentelen. En zo is het vermogen, dat die drie samen opwekken, veel groter dan wat één alleen kan doen. Zo wordt het mogelijk iets te presteren, dat je alleen niet tot stand brengt.

En zo is het nu met het geloof ook. We activeren de verschillende delen van ons wezen, die elk hun eigen functie hebben, een eigen taak, een eigen mogelijkheid en door die krachten tezamen te brengen ontstaat een gericht vermogen, dat alle capaciteiten bezit van elk der werelden en zich dus aanpast aan de omstandigheden van de wereld, waarin het geuit wordt. Want het is niet gevangen door de mogelijkheden van één wereld, het kan zijn totale vermogens steeds weer doen uitgaan in de richting, waarin dit het meest gewenst is. Laten we aannemen dat er twee mensen in dat hol zijn, de een is blind, de ander kan zien. Zolang het nu duister is zal de tastzin van de blinde hem in staat stellen om betere aanwijzingen te geven voor de activiteiten en werkzaamheden dan de mens, die zien kan. Op dat ogenblik leidt dus de blinde. Doch zodra er licht komt, kan de mens die ziet veel beter begrijpen wat er eigenlijk gebeuren moet en die zal de leiding op zich nemen. Er wordt dus een optimale conditie geschapen voor het volbrengen van een taak. Dat gebeurt er nu, wanneer wij geloven. Wij brengen verschillende werelden samen, waarin wij zelf verschillende eigenschappen bezitten. Wij houden wel dezelfde persoonlijkheid, maar datgene wat wij in de stof kunnen doen en hetgeen wij in de astrale wereld kunnen doen verschilt hemelsbreed. Net zo veel of meer misschien dan de tastzin van het gezicht kan verschillen. En er zijn meer voertuigen. Wij kunnen ons dus in het geloof juist aanpassen aan alle dingen.

Natuurlijk spreken wij dan over God, want het geloof is gericht op God. Maar wat is God eigenlijk? Is God niet het totaal van alle werelden en alle vorm? Wij richten ons niet tot God als een cosmische eenheid, ook al denken wij dat. Wij richten ons tot onszelf en trachten binnen de beperking van ons wezen een redelijk facsimile van een cosmische eenheid tot stand te brengen. Een typisch verschijnsel. We denken dat wij tot God bidden en in feite doen wij niet anders dan de God in ons activeren door de eenheid van ons eigen wezen te aanvaarden. Het is misschien niet erg gebruikelijk, maar ik mag wel vragen of u mij tot zover hebt kunnen volgen.

Dan wil ik een paar stappen verdergaan, want wij zijn nu gekomen tot de conclusie dat geloof een nuttige, een aangename en prettige factor is, dat wij er een heleboel mee kunnen doen, dat zonder dit geloof niets volbracht kan worden. Maar dan komt de vraag: Wat kunnen wij dan, wanneer wij in de stof leven, doen met geloof? Nu stel ik voorop, dat haast geen enkele mens het alomvattende geloof bereikt. Ons z.g. volledig vertrouwen of volledig geloven is altijd omgeven met restricties. Wij vinden niet de

cosmische oneindigheid in het geloof maar een net afgepaald weilandje, waarin onze idealen kunnen grazen als wat suffige koeien. En dat is wat de mislukking van zoveel, waarin wij geloven tot gevolg heeft. Ik wil u een voorbeeld geven.

Wij willen graag jong, sterk en mooi worden. Ik mag deze eis wel stellen, want als wij weten wat er aan schoonheidsmiddelen verbruikt wordt op de wereld en wat er aan verjongingskuren wordt besteed, dan mogen wij aannemen dat dit een wens is, die heel veel mensen zullen hebben. Toch lukt het niet. Er is haast niemand, die dat door het geloof tot stand brengt. Waarom? Omdat een vernieuwing van het lichaam onmogelijk is? Wij zien bewijzen van weefsel-regeneratie onder - laten we zeggen - laboratoriumomstandigheden, door middel van een geloof of vertrouwen, die wetenschappelijk maar zeer ten dele verklaarbaar zijn. Het gaat er niet om dat wij die cellen niet in een versneld tempo kunnen hernieuwen of opbouwen. Het gaat er eigenlijk ook helemaal niet om dat wij die vorm niet kunnen herstellen of verfraaien. Want als het ene kan, kan het andere ook wel. Maar wij geloven in feite zelf niet in hetgeen wij geloven. Wij geloven erin als in een theorie, als aan een droom, maar niet als aan iets, dat wij zelf tot werkelijkheid kunnen maken.

Nu heb ik het overdreven. Maar dat zelfde vindt voortdurend in uw leven plaats. U gelooft dat men het beste met u voor heeft. Maar natuurlijk hoeft u het daar niet mee eens te zijn, m.a.w. u gelooft dat er niet werkelijk sprake is van het beste. En daarmee maakt u het onmogelijk dat het beste wordt bereikt. U verbreekt eenvoudig een verbinding. Zoudt u volledig geloven dat men het beste met u voor heeft, werkelijk helemaal oprecht en overtuigd, dan zal het beste voor u zich te allen tijde manifesteren, geestelijk en stoffelijk, ongeacht datgene wat men u van buiten aandoet, wat men u van buiten oplegt. U gelooft er niet in. Wij geloven in een politieke heilstaat. En of wij die staat nu noemen democratie, liberale, staats-socialistische staat of communistische staat maakt weinig uit. Wij hebben een bepaald systeem en wij geloven erin. Ja, maar natuurlijk hebben wij er kritiek op. Wij vinden dat de algemene voorstelling moet worden gewijzigd naar ons inzicht en vertrouwen er niet op, dat de maatschappij deze eisen kan verwerkelijken. We zeggen: "Ja, het is natuurlijk goed, met liberalisme kunnen we veel verantwoordelijkheidsgevoel wekken bij de mensen, we kunnen.....maar ja, de strijd om het bestaan zullen we nooit kunnen uitroeien en slechte mensen zullen er ook altijd zijn." Kijk, daar hebben we dus, ondanks ons principiële geloof, door onze praktische twijfel de zaak waardeloos gemaakt. U gelooft dat iemand u goed gezind is, maar helemaal zeker bent u er niet van. Dan gaat het toch teniet? Dan kan dat toch niet werkelijk bestaan? Wij kunnen niet verwachten dat de omstandigheden door ons en door ons gedachtenleven beheerst kunnen worden, tenzij er een absoluut geloof aan ten grondslag ligt, de eenheid van alle delen van ons wezen.

En dan komt de vraag: Wat moeten wij geloven? Dat horen wij telkens weer. Ja maar, vrienden uit de geest, wát móeten wij geloven?

Vrienden, u moet niets geloven. U hoeft niet eens te geloven dat u zelf bestaat. Er is niets dat u zegt dat u dit moet geloven. Twijfelt u zoveel u wilt. De vraag is niet: Wat móét ik geloven maar: Wat kán ik geloven. Dat wil zeggen waarin vertrouw ik zó absoluut, dat dit niet anders kán, dat ik met mijn hele wezen hier voortdurend aan gebonden ben. Een fakir zei: "Als de mensen nu eens niet geloofden dat de zon elke dag weer zou opkomen, zou ze dan rijzen?" Hij zei dit om duidelijk te maken hoe men vele dingen vanzelfsprekend aanneemt, die juist daardoor onveranderlijk waar blijven. De waarheid van je leven, de waarheid van je bestaan, berust op datgene wat je kúnt geloven.

De laatste vraag van mijn betoog is ook weer een vraag, die uit de mensen voortkomt: Maar wanneer ik dan geloof, waarom gebeurt het dan niet? U vindt het heel normaal dat wanneer een auto optrekt zij begint bij 0 km

en dat zij dus van stilstand tot topsnelheid een zekere tijd nodig heeft. U gunt echter deze tijd niet aan de werkingen rond u, die uit het geloof ontstaan.

Wanneer iemand in een auto zit en zegt: "Deze wagen kan 200 km per uur halen" en hij drukt op het gaspedaal en hij neemt die voet weer weg, omdat de wijzer eerst rond de 25, 30 zweeft, zeggende: "Ik geloof er niets van," dan zal die wagen ook nooit die snelheid kunnen halen.

Wanneer u begint iets te geloven dat heel uw wezen betreft, te maken heeft met uw hoog-geestelijke en laag-stoffelijke voertuigen, dan kunt u niet verwachten dat het in een uur, een week of een maand of zelfs soms in een paar jaar helemaal in orde komt. Op elk terrein moeten veranderingen plaatsvinden, op elk terrein moet een aanpassing gevonden worden aan de innerlijke zekerheid en zo uit de cosmos datgene geselecteerd worden als verwerkelijking wat past binnen dit beeld. En u kunt niet stoffelijke omstandigheden veranderen zonder eerst alle geestelijke voertuigen zodanig te wijzigen, dat zij voor deze omstandigheden wederom geschikt zijn. Daarom heeft het geen zin om te geloven en dat geloof dan weer opzij te zetten. Het is aan de andere kant gelukkig dat er een zekere traagheid bestaat, want zelfs zij, die werkelijk en intens geloven en daardoor bereiken, kennen hun ogenblikken van zwakte.

Als de reactie van de totale cosmos binnen uw wezen zich in u zou kunnen afspelen binnen een enkele minuut, wat zouden er dan een hoop dingen gebeuren!

"Ik wou dat hij dood viel." Daar ligt hij, het is meteen verwezenlijkt. Voor u is die mens dood op dat ogenblik.

"Ik wou dat ik koning was" en daar zit je al op je troon. Dat zou een dwaasheid worden, een chaos.

Als alles hier beneden volgens het geloof onmiddellijk kon gebeuren, dan zou het onmogelijk zijn om iets anders te creëren dan een chaos. Maar als wij beginnen van uit de hoogste wereld, waarin het bewustzijn actief is en wij werken van daaruit naar de stof toe, dan doen wij iets anders. Wij wijzigen dan niet in de eerste plaats een stoffelijke conditie, maar wij wijzigen een instelling t.o.v. de stof, waardoor dat stoffelijk mischien wat anders geformuleerde denken een verwezenlijking ervaart, die voor een totaal van een cosmische orde aanvaardbaar blijft.

En dat is dan eigenlijk wel wat ik u te vertellen heb vandaag. Het is misschien wat zwaar, maar aan de andere kant geloof ik toch wel dat u de gedachtengang enigszins hebt gevolgd. En wat moeten wij beginnen met deze zondagochtendgroepen, wanneer wij niet weten wat geloof is. Ware de groep niet zo voltallig aanwezig geweest, althans bijna voltallig, dan zou ik gearzeld hebben een dergelijk onderwerp aan te snijden. Maar gezien de getroffen regeling zal ik u meer ontmoeten en dan zullen wij ons bij al ons betogen, ons denken en filosoferen, moeten baseren op deze grondwaarde "geloof", die niet alleen maar is een voorstelling, een aanvaarding of een innerlijk weten maar een reële werking van verschillende krachten t.o.v. elkaar en met elkaar, ontketend door de emotionele eenheid die in de mens ontstaat.

Ik dank u dat u naar mij hebt willen luisteren en ik hoop dat deze voorstelling u zal helpen in uw eigen leven uw geloven en uw aanvaarden beter te richten en u te realiseren wat u kunt geloven. Ik wens u een prettige zondag.

-:-

Vrienden,

Na de abstracties van het geloof met de daarachter verborgen realiteit is het mijn taak om u iets te brengen, dat lichter is, iets minder wetenschappelijk en gelijktijdig even esoterisch. Een lastige opgave waaraan ik misschien niet tegemoet kan komen. Maar wanneer nu alle dingen versagen, beginnen we altijd met het ene redmiddel: een verhaal, omdat - zoals bekend - men tot de onbewusten kan spreken in gelijkenissen, terwijl de bewusten de inhoud ervan kunnen verwerken, zodat wij altijd iedereen tegemoet kunnen treden en op die manier iedereen kunnen tevreden stellen.

Mijn verhaal voor vandaag is betrekkelijk kort en het heeft deze keer nu eens niets te maken met feeën, tovenaars, heksen of hemelpoorten. Het is een doodgewoon verhaaltje over een spook. Ik weet niet of u van spoken houdt, u hoeft niet te griezelen. Het is het verhaal van de geest, die terugkeerde.

Er was een mens, die sterven moest door de haat van allen, die rond hem waren. Maar hij kon niet geloven dat de haat van de mensen hem onder de guillotine zou brengen, dat zijn hoofd zou vallen onder het gejuich van een bloeddorstige menigte. Toen hij dan ook stierf zei hij tot zichzelf: "Dit is onmogelijk. Dit kan ik niet aanvaarden." En zo ging die geest, zoals dat heet, op stap. Hij keerde terug naar de aarde en trachtte zich te hechten aan een figuur, die zijn vroegere gestalte ongeveer nabij kwam en hij zeide: "Ja, maar dit is niet te geloven. Het is niet te accepteren, het is onmogelijk" en hij trok zich terug. Maar dit terugtrekken betekende een soort sterven. En zo gebeurde het dat juist in de plaats waar dit spook zijn activiteiten voortdurend vertoonde, steeds weer mensen werden gevonden, die op een of andere vreemde of deskundige wijze gekeeld waren. Het was of eeuwenlang de hoofden bleven rollen als kaatseballen op een soort geestelijke kegelbaan. Zonder doel, zonder zin, zonder reden. En de geest, telkenmale weer stervend, vroeg zich af: "Kan ik dit nu wel accepteren, kan ik dit nu wel aanvaarden?" Hij schudde weer zijn geestelijk hoofd en zeide: "Nee. Ik ga ter wereld, ik ga kijken waar mijn paleis staat, waar mijn bedienden zijn, want dit kan alleen maar een droom zijn."

En zoals dat dan gaat, hij vond weer een slachtoffer om te spoken en toevallig was dat een slachtoffer, dat wel gelovig was. Niet bijgelovig maar bewust. En toen de geest probeerde zich met zijn slachtoffer te vereenzelvigen, voelde de ander wat er gebeurde en hij deed niets anders dan naar een spiegel gaan. Hij nam een scherp scheermes en zette het zich op de keel om met een rode lijn aan te geven wat gebeuren zou. Het was maar een kras, een paar bloeddruppels in een fijn-parelend lijntje over de huid getrokken. Maar de geest, die het zag, besefte nu dat dit telkenmale weer gebeurde. Onderzoekend eigen wezen zeide hij: "Hoe kan het dat deze, terwijl ik niet wil sterven, toch dit teken gaat vertonen?" Zo manifesteerde hij zich en aanvaardde voor het eerst het feit dat hij niet bestond in een droom maar in een werkelijkheid, waarin hijzelf tot een soort droombeeld, een chimaera, geworden was.

Het vreemde van het verhaal is, dat sedertdien geen mensen meer met doorgesneden kelen, met vreemd verwrongen en gebroken nekken, met hoofden, die van het lichaam waren gescheiden, werden gevonden. Het was of het geheel van een doem bevrijd was. Maar...dat had nooit kunnen gebeuren, als de wetende niet toevallig een schrijver was geweest, die in het zondagsblad een zeer interessant artikel schreef over het spook en ook hoe het spooksel aan zijn einde was gekomen. En iedereen lachte erover, want.....zo zeide men: "Het is een aardig verhaal, een leuke grap." Maar toch geloofde men er iets van, onbewust, en daarom bleef het spooksel weg. Maar hadden de mensen eraan geloofd, dan zou zelfs een vrije geest niet verhinderd kunnen hebben dat telkenmale weer slachtoffers zou-

den zijn gevallen.

In dit spookverhaal kon je een klein beetje terugvinden van jezelf. Per slot van rekening, ik wil helemaal niet zeggen dat u ooit onthoofd bent geweest en ik zou er niet aan denken u te verwijten dat u later geestelijk anderen gaat kelen. Maar heeft u ook niet uw eigen waan? Zoekt u ook niet naar iets, dat in feite hier niet bestaat? Heeft u niet de irrealiteit van een droombeeld in de plaats gesteld van een misschien wat harde en onaangename werkelijkheid? Als dat het geval is, zullen de slachtoffers rond u vallen en u zult zelve telkenmale mede het slachtoffer zijn. Wanneer u ten koste van alles uit een ander de verwerkelijking van uw eigen droom wilt hebben, zal die ander steeds tekort schieten en u zult steeds weer datgene, wat u dacht te bezitten of te bereiken, verliezen en u zult er steeds mee blijven doorgaan. Een soort levend geworden spook.

Het is voor ons geestelijk noodzakelijk de werkelijkheid te accepteren en als we daarmee beginnen, moeten we dat doen - zolang we op aarde leven tenminste - in de stof. Begin met tevreden te zijn met de werkelijkheid, met wat je hebt, met wat je bezit. Als je dat doet, is het zwaarste leed geleden. Dan heb je het onmogelijk gemaakt, dat je rond je steeds weer situaties schept, waardoor je zelf moet lijden. Iedereen die erover droomt, dat de dingen anders zouden zijn dan ze zijn, haalt dwaasheden uit. Soms lijkt het wel of de mensen een soort woekeraars zijn. Ze willen hun goodwill wel aan het leven lenen. Ze menen dat ze door wel te doen aan de armen, door royaal en begrijpend te zijn tegenover hun medemensen, recht hebben op een met rente vergrote tolerantie van de cosmos. Het gevolg is dat ze altijd verkeerd uitkomen. Alleen een gift à fond perdu draagt mogelijk rente. Maar als je probeert het uit te rekenen, is het alweer verdwenen.

Leven betekent: de werkelijkheid accepteren. Dat wil zeggen je geen illusies maken waar ze niet bestaan, niet kunnen bestaan. Dat wil zeggen je niet voorstellen dat je groot, machtig, bemind, rijk of iets anders bent, wanneer je weet dat het in feite niet zo is. Iedereen die zich dergelijke waanbeelden voortvoert komt voortdurend in de verdrukking. Aan de andere kant: laat je alsjeblieft niet ontgoochelen door de wereld, zodat je je gaat voorpraten dat je klein, machteloos en nederig bent. Dat je, nu ja, toch niets kunt bereiken. De mens, die de juiste verhouding met de werkelijkheid vindt - net als het spook - zal zich op de duur realiseren dat eigen voortdurend pogen belangrijker is dan de schijnvormen, waaruit het leven bestaat. Op die manier kom je een eind verder en word je vaak gelukkiger.

En nu zal ik er nog een paar voorbeelden bij geven. Je hebt mensen die zeggen: "Wij hebben toch geen geluk." Zij zullen dus nooit trachten het geluk te grijpen. Het resultaat is, dat ze ook nooit geluk kunnen hebben, omdat ze niet pogen. Er zijn mensen die overtuigd zijn dat ze geluk zullen hebben. Ze stellen daardoor zo grote eisen aan dat geluk, dat de kleine meevallers, die ze krijgen, absoluut niet meetellen. Ze lopen eraan voorbij. Je hebt mensen die zo zeer overtuigd zijn, dat ze recht hebben op de genegenheid van anderen, dat ze niets doen om haar te verdienen; waardoor ze zeer waarschijnlijk veel verliezen. Er zijn mensen die zo zeer overtuigd zijn dat ze moeten kruipen a.h.w. om in de wereld iets van genegenheid te ontvangen van anderen, dat ze juist daardoor zichzelf vernederen beneden het peil, waarop een oprechte genegenheid nog kan bestaan. Je hebt mensen die menen, dat zakelijkheid bestaat uit het denken als een rekenmachine. Doordat ze als een rekenmachine gaan denken en daar naar leven, houden ze geen rekening met menselijke omstandigheden. Het komt altijd precies verkeerd uit. Je hebt mensen die menen, dat je alleen met je gevoel moet werken en

wanneer die in zaken gaan zijn ze zo gevoelig, dat geen enkele zaak lukt om de doodeenvoudige reden, dat ze het zakelijk element helemaal niet zien en in het sentiment niet in staat zijn de gevolgen in de wereld te berekenen. Begrijpt u wat ik bedoel?

Het is zo, dat je moet proberen in de wereld een juiste plaats te vinden door je te realiseren wat je bent en wat je kunt. Niemand is minder- en niemand is meerwaardig. Niemand is te jong, niemand is te oud. Niemand is dood en niemand leeft. Wij zijn steeds in beweging tussen leven en dood. Onze positie is er een, die steeds verandert en in deze voortdurend veranderende positie kunnen wij ons alleen handhaven, indien wij onze gelijkheid met ieder ander beseffen, onze verplichting tegenover ieder ander en eerst daarna onze rechten - die wij ook bezitten - op ieder ander.

Op die manier komt er vrijheid. Vrijheid wordt geboren uit bewustwording en realisatie van de werkelijkheid. Realisatie van de werkelijkheid die vrijheid baart, geeft ook de middelen om het "ik" en het gebeuren, waaraan het "ik" onderhevig is, in de wereld te regeren.

Dit is alles, vrienden. Prettige zondag.

-:-

DE JUISTE PLAATS.

Ik meende dat ik alles wist, ik meende dat ik alles had en het recht om in de wereld al te zeggen, te regeren wat ik bezat.

Maar het ging niet, al had ik nog zoveel praat,
want ik stond niet op de juiste plaats.

Je kunt er natuurlijk ook nog een andere vorm van maken. Dan moet je die plaats uit het rijm weglaten, maar dan ga je er iets anders voor in de plaats zetten. Dan ga je daarvoor de gedachtengang "de juiste plaats" "de juiste instelling" brengen. En dan kun je het b.v. zo zeggen.

Mijn leven is zoeken,

Uit het razend gebeuren van de minuten en uren
tracht ik voor mijzelve te puren
het goud der werkelijkheid.

En toch lijkt het mij dat dit is waan,

het wezen der dingen nog mij ontglijdt en ik nog niet ken mijn
ware bestaan.

Wanneer ik in die tijd gebed in de genaden van het verder-
jagen

mij door de tijd laat verderdragen,

wanneer ik ver en vreemd gebeuren

mijn wezen laat verscheuren - of wel genezen,

wanneer ik door begeerte en vrezen

verander steeds weer mijn plaats in het bestaan,

dan blijf ik het slachtoffer van onbegrepen leven,

dan is mijn werkelijkheid een waan,

die als een rook verzweven zal zodra ik uit mijn droom ontwaak.

Maar weet ik in het leven te vinden

mijn plaats voor mijn God,

mijn recht voor de mens,

weet ik voor mijzelf te vinden

de grens van mogelijk en onmogelijk zijn,

D E B L O E M .

Wat is eigenlijk een bloem? Een bloem is de stralende openbaring van een leven, dat in het verborgene reeds lang bestond en zal voortbestaan, nadat de bloem ten onderging. De bloem is de geniale openbaring van wat in vele levens in een mens vergaard werd. En lang na zijn verschijnen, wanneer de wereld vergeten is, dat hij leefde of nog terugdenkt aan zijn werken een enkele keer als de grootheid van het verleden, leeft dat wezen voort. Ik geloof dus wat wij goed doen, wanneer we de bloem willen zien, niet als schoonheid op zichzelf, maar als schoonheidsopenbaring, geboren uit het verborgene. En dan kunnen we het zo zeggen:

Kleurenpracht,
zich wiegende op de wind, uit bol of wortelstok geboren,
gij draagt in u niet meer de sporen van vage eind-geborgeneid.
Gij schijnt in kleuren vreugd' te geven in het kleurig, fleurig leven,
te tonen vrijheid zonder grens.
Ge openbaart des Heren pracht.
Maar waaraan ontleent ge uwe kracht?
Aan knol of wortelstok, die vaag en grauw in d'aard verborgen ligt.
O, schone bloem van geestelijk leven,
gij wijsheid stralend als kristal,
waar is het wezen dat bevatten kan, begrijpen zal,
waaruit gij zijt geboren?
De hope en de vreze,
verbittering en strijd,
die al tezaam u vormde,
de weerkaatsing van een brok van goddelijk licht,
van ogenblik van tijdloosheid.

De bloemen spreken tot de mensen.
De openbaring van de geest zegt hun van het werkelijk leven de schoonheid.
Maar het meest ligt nog verborgen.
Diep in uw wezen ligt een kracht,
die niet der bloemen schoonheid kent, maar deze uit zich voort kan brengen.
Diep in u leeft verborgen vuur,
dat branden kan en zengen
of lichten als een zon, die rijst.
Diep in u leeft een kracht,
die scheppen kan en soms in onbegrip van eigen kunnen
alleen de kracht des Scheppers blijft.
Diep in uw wezen ligt verborgen de kracht,
die is begin en eind van al 't bestaan.
Diep in u ligt de waarheid,
die haar bloem soms uit doet gaan in waan
en openbaart daar voor een ogenblik
iets van een onveranderlijk bestaan en werkelijkheid.
Zolang ge nog de kern in 't "ik" niet kunt aanvaarden,
ervaren kunt nog niet wat alle gloed en schoonheid bracht,
verlustig u, o mensenkinderen,
in der bloemen kleurenpracht.
Maar zoek toch naar de kern der schoonheid,
verborgen achter wat het oog beroert.
Dan vindt ge een weg, die tot de kern van eigen wezen,
ja, verder zelfs, tot in de kern der schepping voert
en openbaart de werkelijke zin van het bestaan.
Dan zult gij bloeien nog voor anderen.
Maar voor uzelve zult gij, als de bloem,
in vreugde slechts bestaan.